

РЕШЕНИЕ

№ 4995

гр. София, 28.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 21.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4497** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.).

Делото е образувано по подадена от адвокат – пълномощник жалба, вх. № 14122/22.04.2021 г., от името на Е. П. – гражданин на Република А., против постановен на 13.04.2021 г. от завеждащ Консулската служба на РБ в Т. - Р. А. ОТКАЗ, рег. № Т1А20000158V за издаване на виза, вид „Д“ за дългосрочно пребиваване в РБ, по Заявление от 30.09.2020 г.

В съдебното производство жалбоподателят не се явява. Представяван е от адвоката, който: поддържа жалбата; не ангажира нови доказателства, освен приложените към жалбата и тези, съставляващи административната преписка. С жалбата са представени: удостоверение за сключен на 26.04.2013 г. в [населено място] – Италия граждански брак с българския гражданин А. Б.; декларация от собственик на жилищен имот в [населено място], че е съгласен да го предостави за безвъзмездно ползване на Е. Пранга и на А. Б..

Ответникът, посредством нарочно упълномощен юрисконсулт: оспорва жалбата; представил е писмена защита; претендира за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдържащите се в делото доказателства, представляващи административната

преписка и тези, приложени към жалбата са приети без оспорване от страните. Приети са и писмени доказателства, представени от ДА „Национална сигурност“.

Жалбоподателят Е. Пранга, с гражданство на Република А. е заявил (л. 26 от делото) пред Генералното консулство на Р. България в Т. желание да получи индивидуална „виза Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, мотивирано от това, че има сключен граждански брак с А. Б., която е гражданин на РБ, но (включително според признанието на адвоката – пълномощник) живее в Италия, заедно със заявителя. На 13.04.2021 г., видно от представено по делото копие (л. 49) на [Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 Н.](#) е постановен Отказ за издаване на поисканата виза, рег. № ГИА20000158V, с посочване като основание, на чл. 10, ал. 1, т. 17 от Закона за чужденците в РБ и с мотиви, че: „лицето не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“ направените от апликанта изявления са неубедителни и ненадеждни; в хода на съгласувателната процедура е събрана информация, че към момента семейството няма намерения да се установи продължително на територията на РБ“. Информацията, на която се позовава ответникът се съдържа в становище (л. 61 от делото), подписано от заместник – председател на ДА „Национална сигурност“. В това становище се сочи, че по информация от „италианските правоохранителни органи“ албанският гражданин Е. П. има „криминалистически регистрации за разпространение/трафик на наркотични вещества (кокаин) в рецидив; изнудване и управляване на ПМС без необходимото разрешително“.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна. Допустимостта на жалбата, с оглед чл. 10а ал. 4 ЗЧРБ Съдът обосновава със съдържащите се в нея твърдения, че отказът нарушава правото на семеен живот и „правото на събиране на семейството“.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 Н..

Императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ постановява, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, който „не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“. Установява се от представените от ответника писмени доказателства, че след проведената съгласувателна процедура от ДА „НС“ е дадено отрицателно

становища по заявлението за издаване на виза „Д“. Мотивите са свързани с предоставени от полицейска служба в Италия данни за извършвана от заявителя престъпна дейност.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на Н. и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основание по т. 17, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ, съобразявайки се със становищата на ДА „НС“. Представените от ответника писмени доказателства дават основание на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа, като взе предвид и информацията с ниво на класификация „поверително“. В този смисъл съдебната практика е категорична, че конкретните фактически данни, с които е мотивиран административният акт, може да се съдържат в други, приобщени към административната преписка документи. Въз основа на тях ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на [член 32, § 1](#) и [член 35, § 6 от Визовия кодекс](#). Според Съда на Европейския съюз, държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Коментираният по – горе факти и обстоятелства несъмнено представляват, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ данни и основание да бъде прието, че Е. П. - съпруг на българския гражданин А. Б., с която живеят заедно в Италия, не е доказал по убедителен и достоверен начин целта, за която желае да пребивава дългосрочно в РБ. Твърденията за влошено здравословно състояние на А. Б., което налагало лечение в РБ, не са подкрепени със съответните медицински документи. Възраженията за нарушения на чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (макар не дефинирани изрично с позоваване на този текст), са неоснователни. С текста на чл. 8 КЗПЧОС е признато правото на зачитане на личния и семеен живот. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В конкретния случай, предвид семейното състояние на жалбоподателя, ако се приеме че е налице намеса в ползването на това право, същата се основава на ЗЧРБ, поради което не е недопустима, по смисъла на чл. 8, § 2 от Конвенцията.

Издаденият на 13.04.2021 г. от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България, в [населено място] , Р. А. отказ да бъде издадена на Е. П. виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ е постановен в резултат на правилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът установи и доказа (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, което не бе опровергано от страна на жалбоподателя. Отказът е издаден от материално

компетентен административен орган и съответства на изискванията за форма, регламентирани с чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Подателят на жалбата дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да бъде определено на 100 лева. Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба, вх. № 14122/22.04.2021 г., от името на Е. П. – гражданин на Република А., против постановен на 13.04.2021 г. от завеждащ Консулската служба на РБ в Т. - Р. А. ОТКАЗ, рег. № ТИА20000158V за издаване на виза, вид „Д“ за дългосрочно пребиваване в РБ, по Заявление от 30.09.2020 г.

ОСЪЖДА Е. П. – гражданин на Република А., [дата на раждане] в А. да заплати на Министерство на външните работи на РБ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: